Відлітайте, дерева. Прощай, нетутешня пташко.
Ані докору з уст. Нам лишається довга сльота.
В керамічному глечику – кілька засохлих ромашок.
Екібана від літа, довершена і проста.

Півгодини дощу, півгодини ясного неба.
Вогко дихає камінь бароко і рококо.
Нагулятися містом, потім піти до себе,
Відігрітись на кухні, запарити молоко.

Підійти до вікна і дивитись, як дужий вітер
Нагинає дерева і листя в саду мете.
І про щось промовчати, торкнувши засохлі квіти.
І про щось говорити: про вітер, про листя, про те,

Що ця осінь така, як чудна перезріла панна –
То дарує вам усміх, то хусточку мочить слізьми.
А в долоні від літа – хіба що суха екібана.
І щодень по пелюстці її обриваємо ми.